

[Ritta Ahm.]

man almindeligvis antager boligbyggeri skal kunne holde.

Vedrørende de nye motorvejsstrækninger, som er blevet vedtaget her i sidste samling, vil jeg gerne spørge miljøministeren, om man har haft samråd herom med trafikministeren og altså har taget det med ind i vurderingen af de konsekvenser, denne lovgivning afstedkommer.

Vi kan lige så godt gøre op med os selv og indrømme, at vort samfunds holdning til vore ressourceproblemer må tages op til nyvurdering: hvilken udvikling ønsker vi? Regionplanlægning er et vigtigt redskab til nyvurdering, vil miljøministeren sige. Ja men så er spørgsmålet blot, om de mennesker, der skal administrere denne planlægning, er i besiddelse af evnen til en sådan nytænkning.

I den pjece, jeg omtalte, står også, at man skam ikke er på bar bund. Nej, Danmarks geologiske undersøgelse oprettedes i 1888 med den hovedopgave at gennemføre en systematisk geologisk kortlægning af Danmark. Man skønnede, at det ville tage 20 år, men nu her i 1976, 88 år efter påbegyndelsen, er man kun cirka halvt færdig. Så siger man, at det er svigtende bevillingsmæssig interesse. Kan ministeren svare bekræftende herpå?

Hvis de forundersøgelser, der ligger i dag, virkelig er realistiske, så at der kun er rødder til 5–10 år endnu og gulbrændende ler til ca. 25 år, ligesom grus vil række et halvt århundrede frem i tiden, så må man tage sig til hovedet og spørge: hvem i alverden har ansvaret for den uansvarlighed? Er det vore videnskabsmænd, eller er det vore politikere? Hvorfor er der ingen, der har råbt vagt i gevær, hvis det står så galt til? Jeg vil gerne stille miljøministeren dette spørgsmål: hvad vil man fra statens side gøre, hvis vore naturgivne ressourcer udtømmes? Står man i dag parat til at imødegå denne situation?

Jeg er fuldt ud klar over, at der er mange interesseområder, der vil blive berørt af en restriktiv lovgivning på dette område, og der skal naturligvis også tages hensyn hertil, men det er for mig ikke spørgsmål om erhvervsaktivitet i dag, men om, at denne aktivitet også skal overleve både 5, 10 og 25 år frem i tiden.

Jeg vil som sagt gerne se på bemyndigelserne, og jeg vil gå positivt ind i udvalgsbehandlingen. Personlig vil jeg gerne sige – det står helt for egen regning – at jeg gerne ser en betydelig stramning af lovforslaget.

Fuglsang (DKP):

Det er for kommunisterne noget alvorligt, vi her skal lovgive om. Når man siger i bemærkningerne, at vore råstofreserver er mere beskedne, end vi hidtil har forestillet os, så betragter jeg det ikke, som hr. Dohrmann gjorde det, som et djævelsk påhit af ministeren, men som noget såre reelt.

Dertil kommer, at de reserver, vi har, som følge af hele udviklingen bruges i et langt, langt stærkere tempo end hidtil og på ingen måde så fornuftigt, som de burde, men i mange tilfælde simpelt hen som en profitkilde for nogle få, uden hensyn til befolkningen, samfundet og dets fremtid som helhed. Som det f. eks. er nævnt heroppefra, hvor meget af vores sand og grus er ikke eksporteret, efterladende strækninger af vort land som øde månelandskaber, og bl. a. eksporteret til alt andet end socialistiske lande, men lande, som i højere grad end vi forstår at værne om deres ressourcer og deres natur?

Den modstand, som ikke alene fra fremskridtspartiets side, men også fra andre borgerlige partiers side er kommet til udtryk mod dette lovforslag, er for mig simpelt hen et udtryk for, hvor tilbagestående vore borgerlige politikere på mange måder er, også sammenlignet med deres kolleger i mere højtudviklede lande.

Det, jeg har sagt her, skulle gerne gøre klart, at vi kommunister er positive over for forslagens hensigt: at stille mod en samlet planlægning for at sikre det, man kalder ressourceøkonomisk brug af de råstoffer, vi har. Vi finder forslaget om kortlægning af dem – vi vil også gerne sige, at vi kunne ønske en fortsat og øget forskning af, hvor meget vi i virkeligheden har – meget nødvendigt. Det er et område, hvor det let kan blive dyrt at spare på både de nødvendige geologiske og forskningsmæssige udgifter, det medfører, men altså også på den administration, som man fra mange sider er så forarget over. Det er penge, som, hvis de bliver sparet, let kan blive dyre for Danmark og for de slægter, der kommer efter os.

Det er også nødvendigt, som det siges, at de ressourcer, vi faktisk har, fuldt ud bliver udnyttet ud fra befolkningens behov. Vi har ofte oplevet det modsatte, at store koncerner, f. eks. inden for byggematerialeindustrien, opkøber eller ved servitutter sikrer, at disse råstoffer ikke udnyttes, simpelt hen for at sikre sig et monopol og altså at hindre andre i at bruge dem.

Det er som sagt store problemer, vi står over